

ната тета Мара. Стори ми се, че още я чувамъ да плаче и нарежда за него. А нима тя не е вече жива, нима той бѣше, когото обѣсиха. Съ кого гледахме бѣсилото? Съ Бекри Лютфи ли? А той живъ ли е? „Не!“ — нѣкой ми пришепна на ухото: „башибозука го закла“. Какъ! Нима! А защо ми се струва, че още пѣе? Азъ го слушамъ. Не върви ли край рѣката на долу къмъ покрития мостъ?

— Отворете едно прозорче, бре! — Скъсайте хартията му, че ето ще се задушимъ, — извика нѣкой отъ старитѣ.

— Не бива! Свѣтлината отъ газеничето ще се повече забелѣзва, — отвърна другъ.

— По-добре го изгасете! Само да лѣхне малко чистъ въздухъ.

— Не! Нека гори газеничето и пакъ продерете хартията на едно прозорче. Безъ свѣтлина ще се изпотѣпчемъ.

— Бива!

— Не бива!

Следъ малко газеничето биде угасено. Усѣтихме и струя чистъ въздухъ.

Тая ненадейна глѣчка прекъсна моитѣ кошмарни мисли и ме отвлѣче за малко.

Азъ се мъчехъ да заспя, но не можехъ. Отново се низаха мислитѣ ми, коя отъ коя по-мъчителни: ще съмне ли нѣкога? Колко време ще преседимъ въ тоя гнѣсенъ затворъ? Какво може да се случи съ тате, мама, баба, съ мене, съ другитѣ? Все ли снѣгъ ще вали? Нѣма ли нѣкога пакъ топло слънце да пекне, зелена тревица да покрие просторитѣ? Охъ! Колко е мъчно тука! Колко е тежко! А тия деца все плачатъ. И на мене ми се плаче, но не смѣя: и мама и тате не даватъ. Не бива да плача — турцитѣ ще чуятъ.

Незабелязано сънъ ме е увлѣкълъ. Видения се заредиха предъ очитѣ ми, кое отъ кое по-страшни.

Три денонощия престояхме въ кулата, които нѣма да забравя, доде смъртъ склопи очитѣ ми. На четвъртата заранъ нѣколцина мъже предпазливо излѣзоха изъ портитѣ, за да огледатъ наоколо и да видятъ дали нѣкоя опасностъ